

Първа част

ОТ ПРЪСТ

ПЪРВА ГЛАВА

*Бариерата на прелеза на моста „Алнабрю“,
1 ноември 1999 г.*

Сива птица се мерна пред погледа на Хари и изчезна от полезрението му. Той нервно барабанеше по волана. Ама че бавно минава времето. Вчера по телевизията говориха за това. Ето на това му се казва мудно време. Така бавно се никакт секундите на Бъдни вечер, преди да дойде дядо Коледа. Или на електрическия стол, преди да пуснат тока.

Хари започна да барабани още по-ожесточено.

Бяха паркирали на открито, зад будките за билети на гарата. Елен усили малко радиото. Репортерът говореше приповдигнато, с почти религиозно преклонение:

– Самолетът кацна преди петдесет минути и точно в шест часа и тридесет и осем минути президентът стъпи на норвежка земя. Кметът на общината го приветства с „добре дошъл“. Днес в Осло се радваме на хубав есенен ден, чудесен норвежки фон на тази среща на върха. Нека чуем какво каза президентът в разговора си с представителите на журналистите преди половин час.

Повтаряха го за трети път. Пред себе си Хари виждаше истеричната тълпа журналисти, която напираше от едната страна на бариерите. Мъжете в сиви костюми от другата страна не полагаха особени усилия да не изглеж-

дат като агенти на Сикрет Сървис, вдигаха рамене и пак ги отпускаха, докато зорко следяха тълпата, за дванадесети път проверяваха дали слушалката стои добре в ухото, продължаваха да оглеждат тълпата. Нагласяха си слънчевите очила, следяха тълпата, за няколко секунди спряха вниманието си върху фотограф с подозрително дълъг обектив, продължиха да оглеждат, провериха за тринадесети път дали слушалката е закрепена в ухото, както трябва. Някой поздрави с „добре дошъл“, всичко утихна и после микрофонът изпраща.

– *First let me say I'm delighted to be here...*¹ – каза президентът за четвърти път на дрезгав, провлечен американски.

– Четох, че според някакъв известен американски психолог президентът има МЛР – обади се Елен.

– МЛР?

– Множествено личностно разстройство. Доктор Джекил и мистър Хайд². Според този психолог нормалната му личност нямала и представа, че другата, сексуалният звяр, се е сношавала с тези жени. Именно затова съдът не може да го осъди за лъжа под клетва.

– Не думай – Хари вдигна поглед към хеликоптера, който летеше високо над тях.

По радиото се чу глас с норвежки акцент:

– Господин президент, това е първото посещение на действащ американски президент в Норвегия. Какво е чувството?

Мълчание.

– Изключително приятно е отново да съм тук. А сре-

¹ First let me say I'm delighted to be here... (англ.) – Първо бих искал да кажа, че за мен е удоволствие да съм тук... – Бел. прев.

² „Странныят случай на доктор Джекил и мистър Хайд“ – роман от шотландския писател Робърт Луис Стивънсън (1850-1894), разказващ за лондонски адвокат, който страда от раздвоение на личността. Доктор Джекил и мистър Хайд са добрата и лошата страна на една и съща личност. – Бел. прев.

щата в Норвегия на лидерите на Израел и на палестинския народ смятам за още по-важна. Ключът към...

– Имате ли спомен от предишното си посещение в Норвегия, господин президент?

– Разбира се. В хода на днешните разговори се надявам, че ще успеем да...

– Каква роля са изиграли Норвегия и Осло за световния мир, господин президент?

– Норвегия е изиграла важна роля.

Глас без норвежки акцент:

– Какви конкретни резултати могат да се очакват според вас?

Записът беше прекъснат и от студиото се включи глас:

– Сами чухте, уважаеми слушатели! Президентът смята, че Норвегия е изиграла решаваща роля за... ъъъ, за мира в Близкия изток. В момента президентът пътува за...

Хари изпъшка и изключи радиото.

– Какво става всъщност с тази страна, Елен?

Тя вдигна рамене.

– Пункт 27 е преминат – изпраща уоки-токито на таблото.

Той я погледна.

– Всички ли са в готовност по постовете? – попита той. Тя кимна.

– Значи както преди – констатира той.

Елен завъртя очи с досада. Хари каза това за петнадесети път, откакто кортежът потегли от летището. От мястото, където бяха паркирали, виждаха празната магистрала, простираща се до гарата. Синият буркан върху покрива на колата лениво се въртеше. Хари свали стъклото и подаде навън ръка, за да махне заседналото под чистачката изсъхнало листо.

– Червеношийка – Елен посочи с ръка. – Рядко срещуна птица по това време на есента.

- Къде?
- Ей там. Върху покрива на будката за билети.
- Хари се наведе и погледна през предното стъкло.
- Така ли? Значи това е червеношийка?
- Да. Но ти май не правиш разлика между червено-шийка и беловежд дрозд.
- Така е – Хари закри очи с ръка. Май вече не виждаше добре надалече.
- Червеношийката е рядка птица – обясни Елен и зави капачката на термоса.
- Не се и съмнявам – кимна Хари.
- Деветдесет процента от червеношийките отлитат на юг и никак си много малко от тях рискуват и остават.
- Как така остават *някак си*?
- Радиото отново изпраща:
- Пост 62 до щабквартирата. Встрани от пътя на двеста метра преди отбивката за Льоренскуг е спрял неидентифициран автомобил.
- От щабквартирата отговори плътен глас:
- Момент, 62. Проверяваме.
- Мълчание.
- Проверихте ли тоалетните? – попита Хари и кимна към гара Есосташун.
- Да. На гарата няма никакви хора или служители. С изключение на шефа. Заключихме го в кабинета.
- А в будките за билети?
- Проверихме. Отпусни се, Хари, всички пунктове са отбелязани като проверени. А тези, които остават, се надяват на мека зима, нали? Може да се случи хубаво време, но сгрешат ли, умират. Сигурно се чудиш защо тогава не отлетят на юг за всеки случай. Толкова ли са мързеливи?
- Хари погледна в огледалото и видя гардовете, застаналите от двете страни на моста, пресичащ железопътната линия. Бяха облечени в черно с каски и с автомати

МП-5, провесени на вратовете им. Дори оттук усещаше напрежението в стойката им.

– Смисълът е да заемат най-удобните места за отглеждане на поколение, преди другите да се върнат. – Елен се опитваше да напъха термоса в претъпканата жабка. – Премерен риск, нали разбираш? Или здравата ще намажеш, или адски ще се прецакаш. Да рискуваш или не. Рискуваш ли, току-виж някоя нощ си паднал вкочанен от клона и си останал замразен до пролетта. Избягаш ли, може и да не си намериш място, като се върнеш. Това са онези вечни дилеми, пред които човек винаги е изправен.

– Нали си облече бронежилетката? – Хари се обърна към Елен.

Тя не отговори, само се загледа втренчено в магистралата и бавно поклати глава.

– Облече ли я, или не?

В отговор Елен почука с кокалчетата на пръстите си по гърдите.

– Олекотена?

Тя кимна.

– Дявола да го вземе, Елен! Казах бронежилетка. Не жилетката на Мики Маус.

– Знаеш ли какво използват хората на Сикрет Сървис?

– Чакай да позная. Олекотени жилетки?

– Точно така.

– А ти знаеш ли за какво не ми дреме?

– Чакай да позная. За Сикрет Сървис.

– Точно така.

Тя се засмя. И Хари се усмихна. Радиото изпращя.

– Щабквартирана до пост 62. Сикрет Сървис казват, че паркираната кола на отбивката за Лъренскуг е тяхна.

– Пост 62. Прието.

– Виждаш ли какво става – Хари удари ядосано с ръка

по волана. – Липсва всякаква комуникация, тези от Сикрет Сървис си играят тяхната игра. Какво прави тази кола там горе, без ние да знаем за нея? А?

– Проверява дали си вършим работата – уточни Елен.

– Дали я вършим, както *те* са ни инструктирали.

– Все пак имаш право *малко* да се намесваш, така че стига си се оплаквал – смъмри го тя. – И престани да барабаниш по волана.

Хари послушно отпусна ръце в скута си. Тя се усмихна. Той въздъхна проточено:

– Да, да, да.

Пръстите му напипаха дръжката на служебния револвер „Смит & Уесън“, 38-ми калибър с шест патрона. На колана си носеше още два пълнителя, всеки с по шест патрона. Той потупа револвера с ясното съзнание, че за сега, строго погледнато, няма право да носи оръжие. Ве-роятно наистина е късоглед, защото след четиридесетчасовия курс през зимата се провали на изпита по стрелба. Макар да не се случваше рядко, на Хари му беше за пръв път и той го преживя много тежко. Човек просто трябваше да направи нов опит; много полициа имаха нужда от четири, дори от пет опита, за да се справят, но по една или друга причина Хари все отлагаше този момент.

Чу се ново прашнене от радиото:

– Пункт 28 е преминат.

– Това е предпоследният пункт в полицейския район на Румерике – констатира Хари. – После ще преминат Карихауген, а след това са в наши ръце.

– Защо не процедират както преди, просто да казват къде се намира кортежът, вместо тези тъпи номера? – разочаровано попита Елен.

– Познай.

Отговориха си в един глас:

– Сикрет Сървис! – и се засмяха.

– Пункт 29 е преминат.

Той погледна часовника.

– Добре, значи след три минути са при нас. Ще наст-
роя честотата на уоки-токито на полицейски район Осло.
Провери всичко за последно.

Радиото издаде писклив и съскащ звук, а Елен затво-
ри очи, за да се концентрира върху потвържденията, кои-
то пристигаха в определен ред. Тя закачи микрофона на
мястото му.

- Всички са в готовност.
- Благодаря ти. Сложи си каската.
- Какво? Я стига, Хари.
- Чу какво казах.
- Ти си сложи каската!
- Моята ми е малка.

Друг глас се обади:

- Пункт 1 е преминат.
- Мамка му, понякога си толкова... опак. – Елен си
нахлузи каската на главата, стегна ремъкъ под брадичка-
та и се озъби в огледалото за обратно виждане.
- И аз те обичам – подхвърли Хари, докато оглежда-
ше внимателно пътя пред тях през бинокъла. – Виждам
ги.

Най-горе на склона откъм възвищението Карихауген блесна метална повърхност. Засега Хари виждаше само първата кола, но знаеше в какъв ред се движи кортежът: шест мотоциклета със специално обучени за целта поли-
циаи от норвежкия ескортен отряд, един автомобил на Сик-
рет Сървис, после два еднакви кадилака „Флетуд“, специ-
ални автомобили на Сикрет Сървис, и двата донесени от
САЩ, като в единия от тях се намира президентът. Пазе-
ше се тайна в кой точно. Или пък е и в двата, помисли си
Хари. Един за Джекил и един за Хайд. Следваха ги по-
големите автомобили; линейка, автомобил за комуника-
ция и няколко коли на Сикрет Сървис.

- Всичко изглежда спокойно – констатира Хари. Би-

нокълтът му бавно се движеше отляво наляво. Въздухът над асфалта трептеше, макар че бе хладна ноемврийска утрин.

Елен успя да различи контурите на първата кола. След половин минута щяха да са преминали бариерата и половината от работата щеше да бъде свършена. А след два дена, когато същите коли се върнат, тя и Хари ще могат да се отдават на обичайните си задължения на полициаи. Тя предпочиташе да се занимава с мъртвъци в отдел „Убийства“, а не да седи в студеното волво в три през нощта в компанията на раздразнителния Хари, който явно се чувствува обременен от възложената му отговорност.

В колата се чуваше само равномерното дишане на Хари. Елен провери дали индикаторите на двата радиоапарата светят. Автомобилната колона беше почти слязла от хълма. Тя реши да намине към бар „Тъоршт“ след работа и да се напие. Там се мяркаше и никакъв тип, с когото разменяха погледи. С черни къдици, с кафяви, малко опасни очи. Много слаб, с вид на бохем, интелигентен. Може пък...

– Какво по дявол...

Хари вече беше дръпнал микрофона.

– В третата будка за билети отляво има човек. Може ли някой да го идентифицира?

В отговор радиото изпраща, а погледът на Елен се стрелна над редицата павилиони. Ето го! Зад кафявото стъкло на гишето видя в гръб мъж – само на четиридесет-петдесет метра от тях. На светлината се очерта ясен профил. А над рамото му се подаваше къса цев с мерник.

– Оръжие! – извика тя. – Той има автомат!

– Мамка му! – Хари ритна вратата на колата, хвана се с две ръце за горната ѝ рамка и изскочи навън. Елен се вторачи в автомобилната колона. Намираше се на не повече от стотина метра. Хари провря глава в колата.

– Не е от нашите, но може да е от Сикрет Сървис –

допусна той. – Обади се в щаба. – Вече държеше револвера в ръка.

– Хари...

– Веднага! И надуй клаксона, ако кажат, че е от техните.

Хари затича към билетната будка и костюмирания гръб. Оръжието изглеждаше като картечен пистолет „Узи“. Хладният сутрешен въздух жулеши дробовете му.

– Полиция! – извика Хари. – Police!

Не последва никаква реакция, дебелите стъкла на гишетата заглушаваха шума от уличното движение. Сега мъжът беше обърнал глава към колоната и Хари виждаше тъмните очила марка „Рей Бан“. Сикрет Сървис. Или някой, който иска да изглежда като тях.

Оставаха двадесет метра. Как се е промъкнал в затворена будка, ако не е някой от техните? Мамка му! Хари вече долавяше шума от моторите. Не искаше да стига до будките.

Освободи предпазителя и се прицели, като се молеше клаксонът на колата да разпръсне тишината в това странно утро на затворената магистрала, където никога и при никакви обстоятелства не бе искал да попада. Инструкцията беше ясна, но той не можеше да се абстракира от мислите си: *Олекотена жилетка. Никаква комуникация. Стреляй, грешката не е твоя. Дали има семейство?*

Зад билетната будка вече се задаваше кортежът и то доста бързо. След две секунди двата кадилака щяха да се изравнят с нея. С периферното зрение на лявото си око Хари мерна движение, малка птица, която литна от покрива.

Да рискуваш или не... такива вечни дилеми.

Той мислеше за дълбоката извивка на жилетката; свали револвера с един сантиметър. Ръмженето на моторите беше оглушително.

ВТОРА ГЛАВА

Осло, вторник, 5 октомври 1999 г.

– Ето, това е голямата измена – гладко избръснатият мъж наведе очи към ръкописа. Главата, веждите, подутите предмишници, а даже и огромните ръце, които стискаха катедрата: всичко бе току-що избръснато и чисто. Той се наведе напред към микрофона.

– След 1945 година враговете на националсоциализма властваха над земята, развиха и упражняваха своите демократични и икономически принципи. Впоследствие светът не видя и бял ден без военни действия. Дори и тук, в Европа, преживяхме войни и геноцид. В Третия свят милиони хора умират от глад, а Европа е застрашена от масова имиграция, която ще причини хаос, мизерия и борба за съществуване.

Той спря и се огледа. В залата цареше гробна тишина, само един от слушателите на пейките зад него изръкопляска плахо. Продължи разпалено. Малката лампа под микрофона светна в зловещ червен цвят. Явно магнезофонът получаваше деформирани сигнали.

– Не е далеч денят, когато и ние ще се разделим с безгрижното си благodenствие и ще се наложи да различаме само на себе си и на нашата общност. Една война, една икономическа или екологична криза – и цялата мрежа от закони и правила, които бързо ни превръщат в пасивни социални клиенти, изведнъж изчезва. Предната голяма измена бе на девети април 1940 година, тогава така наречените ни национални лидери избягаха от врага, за да спасят собствената си кожа.¹ И отмъкнаха със

¹ През 1940 година кралят и правителството на Норвегия бягат в Лондон заради хитлеристката окупация на страната. Оттам ръководят съпротивата срещу нацистите. – Бел. прев.

себе си златния резерв, за да финансират луксозния си живот в Лондон. Сега врагът пак е тук. А тези, които трябва да защитават нашите интереси, пак ни предават. Те му позволяват да строи джамии на сред земята ни, да граби от родителите ни и да смесва кръвта си с тази на жените ни. Наш дълг като норвежци е да опазим нашата раса и да прочистим редиците си от предатели.

Обърна на следващата страница, но дискретно покашляне от подиума го накара да спре и да вдигне очи.

– Благодаря ви, мисля, че това е достатъчно. – Съдията погледна над очилата си. – Обвинението има ли още въпроси?

Слънчевите лъчи падаха косо в зала 17 в съда в Осло и придаваха на гладко избръснатия измамно величие. Той носеше бяла риза и тясна вратовръзка, вероятно по предложение на адвоката си, Юхан Крун, в момента седнал облегнат назад, люлеейки писалка между показалеца и средния си пръст. Побъркваше го цялата ситуация: и по-соката, която взимаше разпитът на прокурора, и откровените обяснения на клиента му Свере Улсен относно програмата му, и фактът, че Улсен бе сметнал за уместно да запретне ръковите на ризата си така, че и съдията, и съдебните заседатели да видят паяжините, татуирани на лактите му, и редицата свастики на лявата му ръка. На дясната пък се мъдреше ивица от древноскандинавски символи и ВАЛКИРИЯ с черни, готически букви. „Валкирия“ се наричаше една от бандите, които бяха част от неонацистката общност около Сетеркрюсе на Нурштран.

Но най-много Крун се дразнеше от усещането, че нещо в целия процес куца. Не разбираше обаче какво точно.

Прокурорът, дребен мъж на име Херман Гrot, наведе микрофона към себе си с малкия си пръст, украсен с пръстен със символа на адвокатската гилдия.

– Само няколко заключителни въпроса, господин съдия – прозвуча меко и приглушено гласът.

Лампичката под микрофона светна в зелено.

– Значи, когато на трети януари в девет часа сте влезли в заведението „Дюнерите на Денис“, сте имали ясното намерение да изпълните своята част от всеобщия ни дълг да защитаваме расата си, за който говорихте?

Юхан Крун се спусна към микрофона:

– Клиентът ми вече отговори, че е избухнала свада между него и виетнамския собственик. – Червена светлинка. – Бил е провокиран – уточни Крун. – Няма никакъв повод да се намеква за предумисъл.

Грот затвори очи:

– Ако вярваме на адвоката ви, Улсен, значи вие по чиста случайност сте носели бейзболна бухалка?

– За самозащита – прекъсна го Крун и изтощено разпери ръце: – Господин съдия, клиентът ми вече отговори на тези въпроси.

Съдията потърка брадичка, наблюдавайки адвоката. Всички знаеха, че Юхан Крун младши е бъдеща звезда в бранша, напълно равностоен на самия Юхан Крун, и вероятно именно заради последния факт съдията трябваше да признае с известно раздразнение:

– Съгласен съм със защитата. Ако обвинението няма нови хрумвания, моля да продължим.

Грот отвори широко очи. От горната и долната страна на ирисите му се появи бяла ивица. Кимна. После отегчено размаха във въздуха вестник.

– Това е вестник „Дагбладе“ от двадесет и пети януари. В интервю на осма страница един от съмишлениците на обвиняемия казва...

– Възразявам... – обади се Крун.

Грот въздъхна.

– Да кажем тогава човек, който изразява расистки убеждения.

Съдията кимна, но същевременно хвърли предупредителен поглед към Крун. Грот продължи:

– В коментара си за нападението в „Дюнерите на Денис“ този мъж споделя, че имаме нужда от повече расисти като Свере Улсен, за да си възвърнем Норвегия. В интервюто думата „расист“ се използва като почетно звание. Обвиняемият смята ли се за расист?

– Да, расист съм – потвърди Улсен, преди Крун да успее да го прекъсне. – В смисъла, който влагам в думата.

– И кой е той? – усмихна се Грот.

Крун сви юмруци под масата и погледна към подиума, където от двете страни на съдията седяха съдебните заседатели. От тях тримата зависеше съдбата на клиента му през следващите години, а и неговия собствен статус сред столичния елит през идните месеци. Двама обикновени представители на народа, на всеобщото чувство за справедливост. Преди ги наричаха „съдии-аматьори“, но изглежда се досетиха, че изразът е близък по звучене със „съдии-амортисьори“. Съдебният заседател от дясната страна на съдията, млад мъж в евтин, строг работен костюм, не смееше да вдигне очи. Младата, леко закръглена жена от лявата страна имаше вид на човек, който само симулира, че следи развитието на процеса, и се стараеше да държи главата си добре изправена, за да не си личи вече оформящата се двойна брадичка. Средностатистически норвежци. Какво знаеха те за такива като Свере Улсен? Какво искаха да узнаят?

Осмина свидетели бяха видели как Улсен влиза в улична закусвалня с бухалка под мишница и как след кратка размяна на ругатни удря по главата собственика Хо Дай, четиридесетгодишен виетнамец, избягал с лодка в Норвегия през 1978 година. Ударът бил толкова силен, че Хо Дай няма да може да ходи повече. Когато Улсен започна да говори, Крун вече обмисляше как да оформи обжалването на присъдата.

– Раси-зъм – прочете Улсен, след като намери сред листовете това, което искаше. – Това е вечна борба сре-

щу наследствени болести, дегенерация и изтребование, а също мечта и надежда за по-здраво общество с по-добър житетски стандарт. Смесването на расите е форма на двустранен геноцид. В свят, където се планира да се създадат генни банки, за да се спаси и най-нищожния бръмбар, е общоприето да се смесват и заличават човешки раси, които са се развивали в продължение на хилядолетия. През 1972 година в статия на уважаваното американско списание „Американски психолог“ петима американски и европейски учени предупреждават за потулването на наследствено теоретична аргументация.

Улсен спря, обхвана с поглед зала 17 и вдигна десния си показалец. Беше се обърнал към прокурора и Крун виждаше бледата татуировка „Sieg Heil“¹ на гладко избръснатата издутина между задната част на главата му и врата – безгласен вик и гротесков, забележителен контраст с хладната реторика. Последва мълчание. По шума в коридора Крун разбра, че зала 18 е излязла в обедна почивка. Секундите се низеха една след друга. Крун се сети за нещо, което бе прочел. По време на масовите срещи със симпатизанти Адолф Хитлер правел такива преднамерени паузи, стигащи понякога до три минути. Когато продължи, Улсен натъртваше всяка дума, като тактуваше с пръст, сякаш искаше всичко, казано от него, да се запечата в съзнанието на присъстващите:

– Ако сред вас някои се опитват да се преструват, че не се води расова борба, то те са или слепи, или предатели.

Отпи от чашата с вода, поставена пред него от съдебния служител.

Прокурорът се намеси:

– И в тази расова борба единствено вие и вашите при-

¹ „Sieg Heil!“ (*иел.*) – „Да живее победата!“ – нацистки лозунг. – Бел. прев.

върженици, част от които присъстват тук, имате право да нападате?

Скинарите на пейките в залата нададоха възмутени викове.

– Ние не нападаме, ние се защитаваме – уточни Улсен. – Това е право и дълг на всяка раса.

Някой от присъстващите извика нещо, Улсен го чу и повтори с усмивка:

– Всъщност и в лицето на човек от друга раса можем да открием убеден националсоциалист.

Сред публиката се чу смях и отекнаха отделни аплодисменти. Съдията помоли за тишина, преди да погледне въпросително към прокурора.

– Това е всичко – заключи Гrot.

– Желае ли адвокатът да зададе други въпроси?

Крун поклати глава.

– В такъв случай моля да влезе първият свидетел на обвинението.

Прокурорът кимна към съдебния служител, той отвори вратата в дъното на залата, провря главата си и каза нещо. Отвън изскърца стол, вратата се отвори широко и вътре се втурна едър мъж. Крун забеляза, че мъжът носи окъсяло сако, черни дънки и подходящи на осанката му кубинки. Почти гладко избръснатата му глава и атлетичното, елегантно тяло бяха на мъж в началото на тридесетте. Но зачервените очи с торбички под тях и бледата кожа на лицето с тънки капиляри, на места разпукали се като червена мрежа, показваха, че наближава петдесетте.

– Полицай Хари Хуле? – попита съдията, когато мъжът седна на свидетелската скамейка.

– Да.

– Виждам, че личният ви адрес не е написан?

– Пази се в тайна – Хуле посочи с палец над рамото си. – Пробваха да влязат у дома.

Последваха викове „ууу“.

– Дали ли сте потвърдение за показанията си, Хуле?
Клетва, имам предвид?

– Да.

Главата на Крун се клатушкаше като на онези кученца, които някои шофьори обичат да закачат на задното стъкло. Той започна трескаво да рови из документите.

– Работите в Отдела за борба с насилието като полицай, разследващ убийства – подхвана Гrot. – Защо се заехте с този случай?

– Защото сгрешихме в преценката си – отвърна Хуле.

– Моля?

– Не очаквахме Хо Дай да оживее. Обикновено човек не оцелява, когато има счупен череп, а част от съдържанието му изтича навън.

Крун забеляза как лицата на съдебните заседатели неволно се изкривиха в ужасени гримаси. Но не това беше проблем в момента. Той бе открыл листа с имената на заседателите. И точно там бе грешката.

ТРЕТА ГЛАВА

Улица „Карл Юхан“, 5 октомври 1999 г.

– Ще умреш.

Думите още отекваха в ушите на стареца, когато излезе на стълбите и застана там, заслепен от яркото есенно слънце. Докато зениците му бавно се свиваха, той се хвани за парапета и задиша дълбоко и бавно. Заслуша се в какофонията от коли, трамваи, пискащи светофари. И гласове – превъзбудени и радостни гласове, които бързо минаваха край него с тракащи обувки. И музика. Дали